

[Starcke.]

borgernes Selvangivelser. Lov er Lov, og Lov skal holdes, men det er dog stadig et Spørgsmaal, hvad det er for Love, der skal holdes. Er det Grundloven, eller er det Prisolven? Ja, det er maaske dem begge to. Men i Grundloven gav Grundlovsfædrene os i sin Tid baade Rettigheder og Friheder. Om to Aar skal vi fejre Junigrundlovens 100 Aars Jubilæum, og vi skal nytte disse to Aar godt for at kunne holde dette Jubilæum med god Samvittighed.

To af de vigtigste Ting, Junigrundloven gav os, var Ejendomsretten og Erhvervsfriheden. Det var Grundlovsfædrenes Mening, at Ejendomsretten skulde være *saa* stor, og *saa* skulde der være en lille Margen, inden for hvilken det offentlige kunde gøre Indskrænkninger i Ejendomsretten, naar Almenvellet krævede det. I Dag er det blevet Indskrænkningerne, der er *saa* store, og kun en lille Smule Ejendomsret er der tilbage. Staten betragter jo al Valuta som Statens Ejendom.

Folk har ikke længere Lov til at bestemme, hvad de vil købe, hvor de vil købe, og hvornaar de vil købe for de Penge, som de er kommet til ved hæderligt Arbejde. Paa Frihedens Omraade var en af de betydningfuldeste og mest skelsættende Ting, Grundloven gav os, Erhvervsfrihed. Det var Grundlovsfædrenes Mening, at Erhvervsfriheden skulde være *saa* stor, og *saa* skulde der være en lille Margen, hvor Staten kunde gribe ind, naar Almenvellet krævede det. I Dag er Indskrænkningerne i Erhvervsfriheden blevet *saa* store som Følge af alle vore Restriktioner og Paragraffer og andre Dikedarer, og den lille Rest af Erhvervsfrihed, der er tilbage, det er det, man kalder den sorte Børs.

Vi mener, at Problemerne er ikke *saa* udviklede, som Politikerne gør dem til. Vor Politik er meget enkel. (Munterhed). Den gaar ud paa at realisere de Ting, som staar i Grundloven. Jeg synes, Smilet forstummede! Vor Politik gaar ud paa dette, at da vi i dette Ting, i alt Fald de fleste af os, mener, at vi er i Stand til at klare vore egne Sager, hvorfor skal vi *saa* ikke vise det danske Folk, Menneskene, Borgerne, den samme Tillid? De allerfleste Mennesker i dette Land er klar over, at de vil kunne klare deres Sager selv, og i hvert Fald er de fleste

af dem klar over, at de vil kunne klare dem bedre, end Politikerne har vist sig at kunne.

Christmas Møller: De to Forslag til Beslutning af det høje Ting, som foreligger her til Behandling, kan man jo sige omfatter hele den politiske Situation, for det enes Vedkommende Spørgsmaalet om den sydslesvigske Politik, Landet skal føre, for det andets Vedkommende hele Politikken og Spørgsmaalet, om det er rimeligt i Situationen at tage et Valg.

Jeg vil gerne, kun paa mine egne Vegne, give Udtryk for det Standpunkt, jeg maa anbefale angaaende de to Forslag til Beslutning. Jeg vil prøve paa ud fra mine Anskuelser og mine Forudsætninger, saaledes som jeg ser paa Stillingen, at begrunde, hvorfor jeg mener, man maa stemme for begge Forslag til Beslutning.

Jeg tager det sydslesvigske Spørgsmaal først. Jeg er vel i den samme Situation som de ærede Ordførere, at jeg i høj Grad kunde henvise til Udtalelser, jeg har fremsat, og man har vel ogsaa Lov til at sige, at det Standpunkt, som de enkelte Partier og Personer har, er nogenlunde kendt. Men jeg vil alligevel gerne have Lov til, nu da vi altsaa forhaabentlig gaar ud til Vælgerne til en Afgørelse, at give en kort Redegørelse for, hvorfor Samlingsregeringen med en saadan Styrke den 9. Maj 1945 kunde sige: Grænsen ligger fast. Jeg vil gerne først sige, at dette var jo ikke en Udtalelse, som man blot kom til mellem den 5. og 9. Maj. For mit eget Vedkommende — og jeg kom jo ikke hjem før den 7. Maj — var Stillingen den, at jeg havde den Anskuelse længe, længe inden Trontalen, og det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har ikke Uret, eller rettere han har fuldstændig Ret i den Betragtning, at man stod paa det Standpunkt i Foraaret 1945, da Samlingsregeringen blev formet ved forskellige Forhandlinger.

Hvad var nu Aarsagen til, at man med *saa* stor Styrke hævdede dette Synspunkt? For mit Vedkommende var der to Aarsager dertil. Den ene var den, at jeg allerede længe inden den 5. Maj havde set Agitationen for Grænseændring dukke op. Jeg havde set den i visse Kredse i England og i Amerika. Jeg havde set det stærkere ved Besøg i Sverige i Februar—Marts Maaned 1945, og det stod mig fuldstændig klart, at skønt man vidste